

กำไลบุษบง

บทที่ 6

บิดามารดาที่แท้จริง และตัวอรุณวรรณเอง แปลกใจมากอยู่แล้ว ที่ลิขิตมิได้มีสีหน้าท่าที่ขัดแย้งเลยแม้แต่น้อย เมื่อจิตรี กล่าวในท่ามกลางงานเลี้ยงว่า นอกจากวันนี้จะเป็นการจัดเลี้ยงเพื่อแสดงความยินดีต่อการสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทถึงสองสาขาวิชาของมิ่งมิตร ลูกเลี้ยงผู้เป็นที่รักของเธอแล้ว เธอยังถือเป็นโอกาสอันดี ที่จะแจ้งให้ทุกคนทราบว่า ในอนาคตอันใกล้ จะได้มีการจัดพิธีหมั้นอย่างเป็นทางการให้แก่มิ่งมิตรอีกด้วย โดยที่แม่เธอยังไม่กล้าระบุชื่ออรุณวรรณออกมา เพราะกลัวว่าจะเป็นสิ่งที่สังเกตที่ชัดเจนและอาจถูกญาติๆ ซึ่งส่วนหนึ่งก็จริงใจต่อกันเพียงในส่วนที่ฉาบหน้า ตำหนิหรือเก็บไปนินทาได้ ที่เธอรวบรัดเอาเองโดยที่ยังไม่ได้ปรึกษาใครแม้แต่เจ้าตัวของชายหนุ่มเอง ซึ่งหากพ่อลูกมีอาการล้มแม้แต่เล็กน้อยก็ยอมจะไม่เป็นภาพที่น่าดูแต่ประการใดทั้งสิ้น ดังนั้นเธอจึงได้แต่บอกไปให้ทุกคนเข้าใจกันได้อย่างชัดเจนว่าหญิงสาวผู้เป็นคู่หมั้นคือใคร ทั้งอรุณวรรณก็พัวพัน กอดเกาะแขนชายหนุ่มไม่ยอมปล่อยให้ถูกแยแสตั้งแต่เริ่มงานจนกระทั่งแขกคนสุดท้ายลากลับ

“...ขอให้มีความสุขสมปรารถนานะหลานสาว แฟนหล่อเชียวนี่รีบจัดงานเร็วๆ นะ อย่ารอช้าล่ะ อยากกินเลี้ยงงานใหญ่เต็มทีแล้ว...”

แม่แต่ช้อยะก็โอบกอดลูกสาวคนเล็กซึ่งมีสีหน้าระรื่นขึ้นบาน แล้วกระซิบแสดงความยินดียิ้มๆ ก่อนจะจับกระชับมือมิ่งมิตรเขย่าแรงๆ พุดเจือหัวเราะ “ขอแสดงความยินดีด้วยนะ หลานชาย” ซึ่งอาการนั้นขัดตาบาดใจลิขิตยิ่งนัก แต่ก็ด้วยกำลังใจที่ได้จาก “ยายแก่เจ้าเล่ห์” ซึ่งเป็นคำที่คุ้นไม่งามเรียกตัวเอง ทำให้เขาอารมณ์เย็นเป็นพิเศษ ไม่แสดงอาการหงุดหงิดออกมา

แขกคนสุดท้ายกลับไปแล้ว จิตรี และอรุณวรรณมองหน้าลิขิตไม่สนิท รู้ตัวว่าได้ฝันทำสิ่งที่ ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวไม่เคยเห็นด้วย แปลกใจที่เขาไม่ได้แสดงท่าที่ขัดแย้งเลย และยังคงแปลกใจยิ่งขึ้น เมื่อลิขิตบอกพวกเขาว่า

“คุณยายไม่งามโทรศัพท์มาบอกว่า พรุ่งนี้จะมาแสดงความยินดีกับหลานชายคนโต และยังมีข่าวดีจะบอก โดยจะพาทนายความซึ่งเป็นผู้จัดการผลประโยชน์มาด้วย”

“ฮ้า อะไรนะ นี่คุณแม่จะมาแสดงความยินดีถึงที่นี่เชียวหรือ” จิตรีไม่อยากจะเชื่อ “แสดงความยินดีเรื่องเรียนหรือว่าเรื่องที่จะหมั้นก็ฉันยังไม่ได้ตั้งใจจะให้ท่านรู้เลย”

“เรื่องเรียนท่านยินดีไปแล้ว แต่เรื่องมีคู่ เมื่อเข้าท่านถามๆ อยู่ผมก็เลยเกริ่นๆ ออกไป หนึ่งในหลานคนโตท่านรักของท่าน คุณจะทำแบบว่าจู้จู้ พอจะถึงงานก็เอาการ์ดไปเชิญเหมือนทำกับคนอื่นได้ยังไง” “ฮี้..!”

จิตรีไม่เต็มใจที่จะยอมรับความสำคัญของบุคคลอื่นที่เหนือไปกว่าตัวเธอ หลังจากแต่งงานกันมาแล้วร่วมสิบห้าปี เธอรู้สึกอยู่เต็มที่ว่าครอบครัวนี้เป็นของเธอ ส่วนอดีตแม่ยายของสามีเป็นคนนอก

“คุณแม่ยายของคุณจะมาจู้จู้จัดการอะไรหรือเปล่า ฉันไม่ยอมให้ใครเข้ามาก้าวท้าวเรื่องในครอบครัวหรอกนะ อะไรกัน..! ร้อยวันพันปีไม่เคยสนใจพวกเรา ตอนนี้จะมาวุ่นวายอะไร”

“ได้ยินว่าท่านมีอะไรจะบอก..” เขาพูดอย่างอดทน รีบปรามว่า “แต่ว่าคุณรอฟังจากปากท่านก่อนค่อยบอกญาติของคุณนะ มันเกี่ยวกับมรดกและเงินรางวัล 10 ล้านบาท ที่คุณแม่พลั้งปากออกไป ถ้ารู้หลายคนมันจะยุ่ง”

“เงินรางวัล 10 ล้านอะไร” เธอตาโตอยากรู้ขึ้นมาทันที “เอ มันเรื่องอะไรกัน... คุณรู้อะไรบ้างบอกมาสิ”

ลิขิตเองก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง จึงพูดเพียงว่า

“ผมรู้เรื่องน้อยมาก พรุ่งนี้คุณลองฟังคุณแม่ดูก็แล้วกัน”

คำว่า “มันเกี่ยวกับมรดกและเงินรางวัล 10 ล้านบาท” ทำให้จิตรีหัวใจพองโต ลิขิตมีฐานะดียิ่งก็จริง แต่เขาวางมือจากการทำงานแล้วโดยสิ้นเชิง ทรัพย์สินที่เขาทำงานหาได้มาในระหว่างที่แต่งงานกับเธอและใช้กันอยู่นั้นก็ร่อยหรอลงทุกที แม้เขายังมี “สินเดิม” ซึ่งมีอยู่ก่อน

ที่จะแต่งงานกับเธออยู่มาก เธอก็ไม่แน่ใจในรายละเอียดนักเพราะเจ้าตัวเก็บงำอยู่ แต่เธอก็รู้ว่านอกจากทรัพย์สินในมือของเขาแล้ว ส่วนหนึ่งของทรัพย์สินสมบัติของบุษบง ภรรยาผู้ล่วงลับของเขา ยังอยู่ในความดูแลของคุณไม่งาม ซึ่งเธอก็เคยแอบปรึกษาทนายความที่จะเรียกร้องเอามามากว่าลิขิตซึ่งกำลังป่วยด้วยโรคหัวใจจะเกิดมีอันเป็นอะไรไปในเวลาข้างหน้า

พอคิดว่าจะเป็นเรื่องดี จิตรีกีกระตือรือร้นรอต้อนรับสตรีสูงวัยที่ไม่เคยมีมิตรต่อกันเลย ทั้งๆ ที่เคยรู้จักกันมาก่อนตั้งแต่บุษบงยังมีชีวิตอยู่ ในระยะหลังๆ เมื่อบุษบงเจ็บป่วย จิตรีเข้ามาช่วยดูแลในฐานะผู้ช่วยพยาบาล นั่นทำให้เธอได้รู้จักและใกล้ชิดกับลิขิต และมิ่งมิตรก็เรียกเธอว่า “น้ำจิต” แทนที่จะเป็น “อาจิต” ส่วนเธอก็เรียกเขาว่า “คุณหนึ่ง” มาตั้งแต่ต้นไม่เคยเปลี่ยน

รถยนต์คันใหญ่หรูหราที่พาคุณไม่งามมาที่บ้าน ขับโดยผู้ชายที่ดูภูมิฐานสภาพเรียบร้อยซึ่งอยู่ในวัยเดียวกับลิขิต จิตรีร้องบอกอรุณวรรณ ตั้งแต่เห็นรถจอดรอให้ประตูเปิด แล้วค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาจอดที่ตัวตึก แต่ลูกสาวแสนสวยซึ่งมักจะนอนดึกตื่นสายก็ยังไม่พร้อมที่จะรับแขก เธอจึงกระวีกระวาดลงมารับผู้มาเยือนแต่เพียงลำพัง ตั้งแต่รถยังจอดไม่สนิทด้วยซ้ำ ขณะที่มิ่งมิตรทำหน้าที่ดูแลบิดาจะพาลงจากห้องนอนมาข้างล่าง

ชายผู้นั้นก้าวลงจากที่นั่งของคนขับ เดินมาเปิดประตูให้สตรีสูงวัยที่นั่งคู่กันมา.. คุณไม่งามในชุดเสื้อผ้านางามประณีตสูงค่ามี ไบหน่า ผุดผ่อง แต่รอยยิ้มที่ส่งให้สตรีผู้ที่ยอบกายทำความเคารพกลางส่งเสียงเจื้อยแจ้วต้อนรับ ก็ทิ้งระยะห่างเหินอย่างไม่ปิดบัง

“คุณแม่มาถึงที่นี่ เป็นเกียรติและเป็นมงคลเหลือเกินค่ะ”

“ถึงอย่างนั้นเชียวหรือ” เธอพูดเจือหัวเราะ “ฉันก็เคยมาที่นี่บ่อยๆ แต่ก็ไม่เห็นว่าจะเป็นมงคลกับใครเลย เพราะถึงยังไงเจ้าของบ้านก็ตายไปตั้งแต่อายุยังน้อยโดยฉันช่วยอะไรไม่ได้เลย”

จิตรีไม่ชอบคำว่า “เจ้าของบ้าน” ที่สื่อความหมายถึงบุคคลอื่นแทนที่จะเป็นตัวเธอเลย นี่ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะยังมีเรื่องของมรดกเกี่ยวพันกัน เธอคงชวนทะเลาะทำความเข้าใจเรื่องใครคือเจ้าของบ้านกันใหม่แล้ว

“เชิญคุณแม่ข้างบนบ้านค่ะ คุณลิขิตกับเด็กๆ กำลังลงมา”

แม้ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน แต่ด้วยวัยแปดสิบปี เธอจึงต้องอาศัยวางมือทับจับข้อมือชายผู้นำทางไว้อย่างไวใจขณะที่เดินช้าๆ ขึ้นบันไดเตี้ยๆ ที่ลานหน้าบ้านเข้าไปยังห้องรับแขก บ้านที่เคยเป็นเรือนหอและที่พักอาศัยของลูกสาวเธอไม่เหลือร่องรอยเดิมเลย ไม่มีแม้แต่ภาพเล็กๆ ของบุษบง แม้เธอเคยเห็นภาพใหญ่ของลูกสาว ติดอยู่ที่ผนังห้องรับแขก ก่อนที่ผู้หญิงคนนี้จะเข้ามาครอบครอง

เดี๋ยวนี้มีแต่ภาพของสมาชิกครอบครัวใหม่.....

“บ้านสวย จัดอย่างหรูหราทีเดียว”

“แหม ก็คุณลิขิตรู้จักคนมากนี่คะ แม้ไม่ทำงานนานแล้วก็ยังมีใครต่อใครแวะมาเยี่ยมอยู่ตลอด” จิตรีพูดอย่างภาคภูมิใจในความหรูหราของบ้าน แต่ก็อึดอัดใจเหมือนกัน ที่หญิงสูงวัยเพ่งมองภาพของเธอและลูกสาวที่ประดับอยู่ตรงนั้นตรงนี้ แม้คุณไม่งามจะวางสีหน้าเฉยเฉย แต่ก็คล้ายมีเงาหม่นมัวบาดหมางแฝงอยู่

“เชิญคุณแม่นั่งตามสบายก่อนนะคะ เอ้อ... ไม่ทราบว่าคุณแม่จะรับข้าวต้มมือเช้าสักหน่อยไหมคะ”

“ต้องขอโทษด้วยที่ฉันมาเข้าเกินไป แต่ว่าพิทักษ์มีงานสำคัญอื่น ปลีกตัวให้ฉันได้แค่ช่วงเช้านี้เท่านั้น ฉันไม่यरกรอช้า กลัวว่าจะไม่ทันการ”

“เอ๊ะ มีอะไรเร่งด่วนนักหรือคะคุณแม่” เธออยากรู้เป็นที่สุด

“รอให้ลิขิตกับหนึ่งลงมาก่อน แล้วฉันจะบอกให้รู้พร้อมกัน แต่ว่าที่จริงมันก็ได้สำคัญนักหรอก เธออาจไม่สนใจก็ได้ ฉันแค่อยากจะทำไวเท่านี้”

คำพูดนั้นทำให้จิตรียิ่งอยากรู้

จิตรีรับรองผู้สูงวัยที่โต๊ะอาหาร คุณไม่งามแนะนำว่า พิทักษ์เป็นทนายความและเป็นผู้จัดการผลประโยชน์ของเธอ และจะต้อง

ช่วยเธอขยายความในเรื่องที่จะพูดต่อไป เธอจึงจัดให้คุณไม่งามนั่งเด่นเป็นสง่าที่หัวโต๊ะ และทนายความก็นั่งใกล้ที่มุมเดี๋ยวก่อนของโต๊ะด้วยความเต็มใจบอกกล่าวของคุณไม่งามเอง

ดังนั้น เมื่อมีมิตรพาบิดาลงบันไดมา จึงได้พบ “คุณยาย” นั่งรับประทานอาหารเช้าอยู่ มารดาเลี้ยงผู้แสนดีกำลังดูแลเครื่องดื่มร้อนและน้ำผลไม้ได้อย่างใส่ใจ มีเสียงกล่าวทักทายกัน ชายหนุ่มเข้าไปคุกเข่ากราบคุณยายที่ตัก และก็ได้รับการโอบกอดอย่างสนิทสนมรักใคร่

“วันนี้ฉันเลยต้องมาขออาหารเช้าเธอกินที่นี่”

คุณไม่งามพูดเจ้อหัวเราะขมิ้มๆ กับอดีตลูกเขย ที่หลังจากทำความเคารพเธอ และทักทายชายวัยเดียวกันซึ่งเขาพอจะรู้จักมาก่อน ก็ลงนั่งที่มุมโต๊ะอีกด้านหนึ่ง พูดอย่างอ่อนน้อม

“ผมยินดีอย่างยิ่งเลยครับ นับว่าคุณแม่เมตตาผมแท้ๆ”

“พูดอะไรอย่างนั้น เธอก็เหมือนเป็นลูกชายคนหนึ่งของฉัน...”

เธอขำเลิ่ลก่อนเขานิดหนึ่ง “ถึงแม้ว่าจะจะเป็นลูกชายที่ฉันออกจะหมั่นไส้อยู่บ้างก็ตาม”

ลิขิตหัวเราะออกมา ทำให้คนอื่นๆ พลอยหัวเราะตาม

พอดีกับที่หญิงสาวผู้อ่อนเยาว์ ซอยซาลงบันไดมากับเสียงย่าทำให้ออกจะดัง พอทุกคนหันมามองเธอก็พนมมือไหว้ ส่งเสียงร่าเริง

“สวัสดิ์ค่ะคุณยายไม่งามขา...”

“คุณไม่งามไม่ใคร่พอใจนัก นอกจากกิริยาท่าทางที่ร่าเริงเกินเหตุก็ยังไม่ค่อยพอใจสักเท่าไหร่ ทั้งการเข้าตัวหลวมและกางเกงขาสั้นที่เปิดเผยเรือนร่างและเนื้อหนังที่สาวน้อยสวมใส่ ซึ่งหลานสาวซึ่งเป็นหลานยาที่อยู่ด้วยกันที่บ้านก็สวมใส่แบบนี้บ่อยๆ เหมือนกัน แต่ครั้งนี้ท่านออกจะรู้สึกขัดตา แม้กระนั้นก็ยังขมิ้มเจยขมิ้มๆ

“นี่คือน้องวรรณ ลูกสาวของจิตใจคะ”

ผู้สูงวัยพยักหน้า พูดเรียบๆ “โตเร็วนะ เป็นสาวและสวยด้วย”

“เขาโตขึ้นมากับคุณหนึ่ง สนิทสนมและเข้ากันได้ดีค่ะ”

คุณยายเหลือบมองหลานชายก็ได้เห็นว่าดวงตาที่อ่อนโยนราววามกำลังจับมองน้องสาวต่างสายเลือดอย่างเอ็นดู เธอนึกสงสัยว่าสายตานั้นแสดงถึงความรักของชายหนุ่มที่มีต่อหญิงสาวหรือเปล่า ฟังจากที่เขาพูดก็เหมือนไม่ขัดข้องแม้แต่น้อยหากผู้ใหญ่จะจัดการให้เขาแต่งงานกับเธอผู้นี้

คุณไม่งามไม่ยอมให้มีบาปติดตัวหากจะพรากรคนรักจากกัน ดังที่เธอเคยทำมาก่อนแล้ว เธอเคยคิดว่าเพราะเรื่องนั้นหรือเปล่า เธอและลูกสาวจึงต้องชดใช้เวรกรรมอย่างสาหัส

เธอหันมามองลิขิตอย่างไม่แน่ใจ ก็ได้เห็นว่าอดีตลูกเขยกำลังมองเธออย่างวิงวอนคล้ายขอความเห็นใจ เธอจึงตัดสินใจที่จะเดินหน้าต่อ

อาหารเช้ารสดีทำให้บรรยากาศการพูดคุยเป็นไปอย่างเรียบง่าย คนทั้งหมดนั่งหันหน้าหากันทานอาหารพลางพูดคุย เป็นความตั้งใจของสตรีสูงวัย ที่ไม่ต้องการให้เรื่องที่จะพูด สร้างความตึงเครียดเป็นงานเป็นการเกินไป เธอถามจิตริว่า

“ได้ยินว่าเธอกำลังจะจัดการให้หนึ่งมีครอบครัวใช่ไหม”

จิตริขยับตัวอย่างอึดอัด

“อ้อ... ใช่ค่ะ คุณหนึ่งอายุจะสามสิบปีแล้ว” ความจริงอายุเขาเพิ่งจะยี่สิบเจ็ดปี แต่จิตริก็บวกให้มากเข้าไป “ควรจะต้องงานเป็นฝั่งเป็นฝาสักที คุณลิขิตไม่ค่อยแข็งแรงก็ได้เบาใจ...”

“เธอก็คงจะเบาใจด้วยละซี”

จิตริเตาใจผู้พูดไม่ถูกที่กำลังเหน็บแนมเธออยู่หรือเปล่า อ้อมอ้อมตอบว่า “คะ ก็จิตดูแลคุณหนึ่งมาตั้งแต่เล็กก็ย่อมจะอยากเป็นธุระในเรื่องนี้ให้คุณหนึ่ง ไม่แตกต่างจากพ่อแม่อื่นๆ หรอกคะ” เมื่อทุกคนเงยไปเธอจึงถามขลาดๆ ว่า

“เรื่องนี้คุณแม่คิดยังไงหรือคะ”

“ฉันไม่มีสิทธิ์จะคิดยังไงหรอก ก็ฉันไม่ได้ดูแลหนึ่งมานี่นา แม้ว่าฉันอยากจะทำก็ตาม

ทุกคนเงยเสียงลงอีกเพราะว่าเตาใจคุณไม่งามไม่ออก

คุณไม่งามเว้นระยะ ทานข้าวต้มหอมๆ อีกหลายคำก็วางช้อนลงพูดอย่างระมัดระวัง

“ไม่ว่าหนึ่งจะแต่งงานกับใคร ยายก็ยินดีด้วยและขออวยพรให้หลานมีความสุขจากใจของยาย แต่ว่ามีอย่างหนึ่งในเรื่องนี้ซึ่งยายรับปากกับแม่ของหลานไว้...”

ทุกคนมองหญิงสูงวัยเป็นตาเดียวกัน เธอพยักหน้ากับทนายความ แล้วเขาก็หยิบของสิ่งหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เป็นถุงกำมะหยี่ขนาดเล็ก ... ขณะที่คนอื่น ๆ จ้องมองตาไม่กระพริบ เขาก็รูตเส้นไหมที่รัดปากถุง ให้ขยายออก หยิบของสิ่งหนึ่งออกมาวางลงโดยใช้ถุงกำมะหยี่นั้นเองเป็นที่รองรับ

กำไล....

ลิขิตจ้องมองกำไลทองวงน้อยซึ่งฝังอัญมณีล้ำค่าเป็นระยะ ๆ เป็นลวดลายดอกไม้เล็ก ๆ ที่อ่อนช้อยซึ่งวางอยู่ตรงหน้า สลับกับมองหน้าคุณแม่อย่างง ๆ คุณไม่งามมองเขายิ้ม ๆ

“เธอจำกำไลมิ่งขวัญไม่ได้แล้วหรือ บุขบงฝากให้มอบให้ลูกสะใภ้ในวันแต่งงาน ฉันก็พร้อมจะมอบให้ไม่ว่าจะเป็นใคร...”

“แต่... แต่ว่าคุณแม่ครับ...”

“ฟังก่อน” น้ำเสียงของสตรีสูงวัยดังเคียดขึ้น มองเขานิ่งอยู่ขณะที่พูด “ความจริงฉันไม่อยากจะเกี่ยวข้อกับเรื่องนี้เลย แต่ฉันก็ตัดสินใจที่จะทำให้ลูกเป็นครั้งสุดท้าย...” เธอระบายลมหายใจครั้งหนึ่ง บอกจิตรีว่า

“แม่ของหนึ่งตั้งใจจริงจังที่จะมอบกำไลมิ่งขวัญให้ลูกสะใภ้ จิตรีเคยได้ยินเรื่องนี้บ้างไหม...”

“ไม่ค่ะ จิตไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน” เธอพิมพ์ หันมาชมวดคิ้วมองหน้าสามีอย่างต่อว่าระคนขุ่นเคือง “ทำไมลิขิตไม่เคยบอกจิตเลยคะ”

คุณไม่งามมองลูกเขยอย่างซาบซึ้งใจที่เขาไม่ได้หลงเมียใหม่จนอาจจะมอบกำไลของตระกูลเธอออกไปอย่างที่คุณเคยหวังใจ ให้คำแก้ตัวแทนว่า

“ลิขิตอาจจะลืมไปกระมัง เพราะกำไลก็เก็บอยู่ที่ฉัน แต่ปัญหาก็คือกำไลมิ่งขวัญเป็นกำไลสองวงที่ต่อเชื่อมกัน บุขบงได้ทำลายไปวงหนึ่ง ดังนั้นเมื่อมีแต่กำไลมิ่ง ไม่มีกำไลขวัญ ฉันก็เสียใจมากที่ไม่สามารถจะทำตามที่ลูกสาวขอร้องไว้ได้”

“แต่คุณแม่คะ.... กำไลมิ่งวงเดียวก็แสนจะสวยและล้ำค่าอยู่แล้ว เจ้าสาวของคุณหนึ่งคงไม่รังเกียจที่จะรับไว้หรอกคะ”

“ก็อาจจะใช่ แต่ถึงยังไงมันก็ไม่ใช่ความตั้งใจของบุขบง กำไลนี้คุณแม่ของฉันให้มา เพื่อให้ลูกมอบต่อ มันมีความหมาย มีคำจารึกเป็นข้อความต่อเนื่องกัน ล้ำพังกำไลมิ่งคือความโดดเด่นเดี่ยว แต่ถ้ามาคู่กันก็มีความหมายถึงความรักที่เป็นนิรันดร์...”

“ถ้าอย่างนั้น คุณแม่ต้องการอย่างไรครับ” น้ำเสียงของลิขิตออกจะสั้น จ้องมองอดีตแม่ยายด้วยดวงตาที่แสดงความรู้สึกหวั่นไหว “เราจะหากำไลได้ที่ไหนครับ”

“เราแน่ใจว่ากำไลขวัญได้หายไปเมื่อตอนที่บุขบงไปพักที่ ..บ้านทับเหนือทะเล.. เป็นครั้งสุดท้าย เขาป่วยไม่รู้ตัวว่าทำหลุดจากมือไปตอนไหน เมื่อกลับมาก็มีแต่กำไลมิ่งเพียงวงเดียวเท่านั้น...”

“บ้านทับเหนือทะเล...” จิตรีทวนคำ

“เป็นชื่อบ้านพักเก่าแก่บนเกาะของเรา” คุณไม่งามพูดเรื่อย ๆ “น่าเสียดายที่พวกลูก ๆ กำลังจะทำให้เกาะส่วนตัวที่สงบเงียบกลายเป็นที่ท่องเที่ยว ตอนนีเขากำลังสร้างโรงแรมเล็กๆ ที่ริมทะเลปลายเกาะ แต่อีกไม่นานก็จะมารื้อบ้านนี้ที่อยู่บนเขาเพื่อสร้างเป็นโรงแรมอีกแห่งหนึ่ง ฉันเชื่อว่ากำไลขวัญหล่นอยู่ที่ไหนสักแห่งในบริเวณนั้น ฉันพยายามที่จะหา... ได้บอกใครบางคนไปว่าจะให้สืบค้นหาหากำไลนั้นมาให้ฉันได้”

“สืบล่าน...” จิตรีส่งเสียง และลิขิตก็นิ่งฟังอย่างอึ้งจรรยใจ

คุณไม่งามพยักหน้าขีมิ ๆ

“จะสืบล่านี่สืบล่านฉันก็ได้ ขออย่างเดียวเท่านั้น ให้ได้กำไลขวัญกลับมา เพื่อฉันจะสบายใจกล้าตามไปพบลูกในโลกหน้า ที่ทำสิ่งที่เขาขอร้องไว้ได้สำเร็จ”

“แล้วมีใครหาพบหรือยังคะ”

เธอสั่นหน้า “คนของฉันเข้าข้างในบ้านไม่ได้ ถูกกีดกันไม่ให้เข้า”

“อ้าว...”

“คนที่ไม่รู้เรื่องนี้ ไม่ยอมให้ใครเข้าไปพักอาศัยในบ้านเพราะสภาพเก่า กลัวว่าจะเสียหายและเป็นอันตราย ฉันเองก็ส่งไปว่าไม่ให้ใครเข้าพัก เพราะกลัวว่าจะไปพบกำไลแล้วเก็บเอาไป ห้ามกันไปห้ามกันมา ก็เลยยังไม่มีใครได้พบกำไลนั้นจนแล้วจนวนรอด”

“คุณแม่แน่ใจว่ากำไลอยู่ที่นั่นหรือคะ”

เธอพยักหน้า มองหลานชายแล้วถามว่า

“หนึ่ง... ไปหากำไลให้ยายได้ไหมลูก....”